

BEHOORT BIJ PANORAMA 30 DECEMBER 1937

GELUKKIG NIEUWJAAR
19 38

HET NIEUWE JAAR VANGT AAN

EEN GOED BEGIN

Hoe Frans op Nieuwjaarsdag een goede daad stelde.... en de beloning, die daarop volgde

MOEDER Verheugen had de kinderen naar bed gebracht en nu deed zij de kaarsjes uit van het Kerstboompje, dat met zijn fonkelende ballen en snoeren de huiskamer een echt vrolijk aanzien gaf. Vader zat bij de haard te lezen en moeder begon het speelgoed van kleine Jantje op te ruimen, dat kris-kras door de kamer verspreid lag.

„Frans is weer echt vervelend geweest," zuchtte moeder, toen vader zijn boek even dichtsloeg om 'n pijp te stoppen.

„Had hij weer een van z'n buien ?"

„Hij wordt een echte gierigaard. Zoals je weet hadden Loes en Frans allebei een pak chocola gekregen van tante Emma, omdat het Kerstfeest was. Frans stopte zijn pak vlug weg, terwijl Loes, met haar gul hartje, haar chocola helemaal uitdeelde. Notabene, zij gaf Frans ook nog een reep !"

„Ja, Loesje is helemaal niet gierig," zei vader met 'n warme klank in zijn stem.

„Maar toen het de beurt was aan Frans om zijn pak open te maken, zette hij direct een zuur gezicht. Het dreigde zelfs een echte kibbelpartij te worden. Nu, toen heb ik Frans het pak chocola afgenomen en het weg gesloten. Dat moet beslist veranderen met dien jongen, anders loopt het helemaal mis."

Vader keek naar de vlammetjes in de haard. Haast iedere dag hoorde hij klachten over Frans, maar dat de jongen zo gierig werd, dat stond mijnheer Verheugen het meest tegen.

Moeder had haar beide oudsten reeds vroeg spaarzaamheid geleerd, zonder dit evenwel te overdrijven. Zij hadden allebei een eigen spaarbusje, waar ze iedere week de helft van hun Zondagsgeld in stopten. Voor die centen mochten zij een cadeautje kopen als vader of moeder verjaarden. Loesje keerde haar spaarpotje dan helemaal om, maar Frans.... zou het veel liever hebben dicht gelaten !

Ook de jongens op school vonden Frans een erg inhaligen jongen, hij had ook maar weinig vrienden. Want gierigaards zijn nergens in tel.

Oom Koert, die een grote auto-garage had, kon zich dikwijls over deze lelijke karaktertrek van Frans ergeren. Hij mocht den jongen anders graag. Oom Koert had zelf geen kinderen. Frans kwam dikwijls in de garage spelen en 't was verbazend hoe knap de jongen reeds in het autovak thuis was.

„Jij wilt later zeker mijn opvolger worden, Frans," lachte oom dikwijls, als hij zag, met welk 'n ernstig gezicht Frans kon staan kijken naar een motor, die hersteld moest worden. Maar toen oom Koert begon te merken, dat Frans zo gierig en inhalig was, schudde hij bedenkelijk het hoofd.

„Dat kan nooit een goed zakenman worden," dacht hij bij zich zelf en oom besloot Frans op een of andere manier van zijn gebrek af te helpen.

Het was de gewoonte, dat de familie Verheugen op Nieuwjaarsdag naar oom Koert ging om Nieuwjaar te wensen. Vader, moeder, Frans, Loes en kleine Jantje. Oom had 's morgens een auto gestuurd om hen af te halen. Zij zouden de hele dag bij oom en tante blijven. Dat was ieder jaar een groot feest, waar de kinderen reeds lang te voren naar uitzagen.

Nieuwjaarsdag was toch al iets bijzonders, vond Frans..... want dan kreeg hij gewoonlijk veel dubbeltjes voor zijn spaarpot. Oom gaf zelfs meestal twee kwartjes en ook nu begon 't hart van Frans sneller te kloppen bij dit vooruitzicht. Hij kon zijn ongeduld nauwelijks bedwingen en sprong het eerst van allen uit de auto, toen zij bij oom Koert waren voorgereden.

Tante kwam hen in de hal tegen.

„Gelukkig Nieuwjaar, tante !" flapte Frans er meteen al uit.

„Gelukkig Nieuwjaar, Fransje. Maar zou je eerst je jas niet uit doen, jongen ? Je bent zo haastig."

Frans kleurde.

Oom zat in de hoek bij de radio. Daar stond ook de grote Kerstboom met de electrische lampjes in allerlei kleuren. Dat was een prachtig gezicht en Jantje dribbelde er met stralende oogjes op af.

Oom pakte den kleinen baas beet en tilde hem omhoog tot vlak bij de boom.

„Lichies, lichies," riep Jantje en wees maar naar de lampjes. Toen wou hij ze uitblazen ! Loesje moest hartelijk lachen. Alles wat brandde of licht gaf wou Jantje steeds uitblazen. De lantarens, de lamp in de huiskamer, het vuur in de haard, ja, zelfs de maan, als die in zijn kamertje scheen.

Nu volgden de Nieuwjaarswensen.

Frans en Loes hadden ieder een versje geleerd en dat zegden zij nu voor oom en tante op.

Frans was iets zenuwachtig.... want gewoonlijk kregen zij na 't opzeggen van het versje „iets voor de spaarpot", zoals oom Koert altijd zei.

Oom en tante luisterden lachend toe. Nadat de beide kinderen een buiging hadden gemaakt, drukten zij oom en tante de hand.

„Dit is voor jullie spaarpot, hoor," zei tante en zij gaf hun ieder een kwartje.

Notabene, zij gaf Frans ook nog een reep.

„Weet je wat, joh. Dan gaan wij ballen kopen."

„En ik," zei oom, „ik doe dit jaar eens iets bijzonders. Jullie spaarpotten zitten al vol genoeg volgens mij."

Hij gaf een knipoogje naar vader en moeder. Meteen diepte hij uit zijn vestje twee blinkende guldens op.

„Kijk eens hier," vervolgde oom Koert, „ik geef jullie ieder een gulden. Maar die mag je niet houden. Ik geef jullie een week tijd om die gulden zo goed mogelijk te besteden."

De gezichten van Loes en Frans drukten de grootste verbazing uit.

„Dus goed begrepen : jullie moeten die gulden uitgeven en vandaag over een week komen jullie me precies vertellen wat je er mee gedaan hebt. En dan zul je zien hoe ik je daarvoor beloon."

Loes dankte oom met 'n kus. Frans echter kon zijn teleurstelling niet goed verbergen. Oom moest heimelijk lachen toen hij Fransje zag!

De week na Nieuwjaarsdag was bijna om en nog steeds droeg Frans de gulden van oom Koert op zak. Loes had hem al uitgegeven! Zij had voor vader en moeder een verrassing gekocht, terwijl er ook iets voor kleine Jantje was overgeschoten. Wat zij echter gekocht had, mocht niemand zien, want zij borg de cadeautjes secuur weg.

't Was Vrijdagmiddag.

Frans ging naar huis. Hij was de stad in geweest.

Terwijl hij op de terugweg door de winkelstraat slenterde, zag hij ineens een arm jongetje, dat met z'n neus tegen de etalage van een grote winkel gedrukt stond. De jongen zag er zo armoedig uit, dat Frans er onwillekeurig naar moest kijken. Eerst dacht hij, dat er iets bijzonders te zien was. Maar toen Frans naderbij kwam, zag hij, dat 't arme jongetje naar de Kerstboom keek.

„'n Fijne boom, zeg!", sprak de jongen.

Frans wou eerst doorlopen, maar hij aarzelde en bleef staan.

„Hebben jullie thuis geen Kerstboom? Wij wel, hoor."

't Gezicht van 't arme ventje stond ineens heel treurig.

„Nee," zei hij. „Dat wil zeggen, we hebben wel een boompje, want dat heeft vader op de markt eens gekregen van den koopman, omdat hij hem zo goed geholpen had, maar er hangt helemaal niets in. Alleen een paar watten."

„Hangt er geen enkele bal in?" vroeg Frans.

„Nee."

„En ook geen snoer?"

„Nee. Vader is werkloos, we hebben geen centen."

Frans kreeg ineens 'n kleur.

„Weet je wat, joh. Dan gaan wij ballen kopen. Ik heb 'n gulden. Kom mee."

Het arme jongetje keek ongelovig. Maar toen Frans de gulden had laten zien, volgde hij hem vlug de winkel in. Een kwartier later stapten ze naar buiten, een hoop dozen en pakjes onder de arm. De mijnheer, die hen geholpen had, was erg gul geweest. Behalve ballen en snoeren hadden ze ook nog cadeautjes voor de broertjes en zusjes van 't arme jongetje kunnen kopen.

Frans ging de spullen zelf mee wegbrengen. Wat zag het er in die woning naar uit! 't Was er koud ook, vond Frans. Hij had moeten vertellen hoe hij aan die gulden kwam. Toen klopte de moeder van 't jongetje Frans op de schouder.

„Je bent een flinke jongen, hoor," had ze gezegd.

Moeder Verheugen maakte zich al ongerust, waar Frans toch bleef, toen hij kwam binnen stappen. Moeder zag dadelijk, dat er iets bijzonders gebeurd was, zo'n hoogrode kleur als Frans had. En.... Frans vertelde meteen wat hij met z'n gulden gedaan had.

„En, moeder, mag ik nu ook nog iets uit m'n spaarpot nemen om voor dat arme jongetje iets te kopen?" vroeg Frans.

Moeder keek verrast op. Wat was die Frans ineens veranderd!

„Natuurlijk, jongen. Maar dan gaan we samen."

„Fijn, zeg!"

Frans had geen rust meer. Hij haalde zijn spaarpot voor de dag en schudde hem helemaal om. Terwijl hij bezig was de centen te tellen, kwam oom Koert tegelijk met vader binnen stappen.

„Hé, hé, wat gebeurt hier?" zei hij lachend.

Toen vertelde Frans meteen, wat hij met de gulden van oom gedaan had. Loes zei niets. Zij liet haar cadeautjes voor vader en moeder zien, maar zij voelde toch wel, dat Frans zijn gulden nóg beter besteed had.

Dat vond oom ook.

„Nu, dan zal ik je de beloning 'ns laten horen. Jij mag volgende maand met mij mee in de auto naar Amsterdam, Frans. We blijven twee dagen weg. 'n Zaterdag en 'n Zondag."

„Hoera! En gaan we dan ook naar Artis?"

„Natuurlijk."

„Hè, oom, neem Loes ook mee. Die heeft haar gulden toch ook goed besteed," smeekte Frans.

„Nou, omdat jij 't vraagt, vooruit dan," zei oom gul.

Fransje blij.... maar toch voelde hij zich nog blijder door de goede daad, die hij gesteld had. Hij nam zich voor nooit meer gierig of inhalig te zijn. En werkelijk, het lukte Frans.

„Ik heb 'n goed begin gemaakt in dit nieuwe jaar," dacht Frans 's avonds in z'n bed, „en ik zal proberen dat vol te houden."

Oom zat nog beneden bij vader en moeder.

„'t Is te hopen, dat Frans van z'n gierigheid genezen is," zei hij. „Er is veel kans op. Hij was ten minste zo blij over z'n goede daad."

„We zullen hem helpen," zei moeder.

En met háár hulp werd Frans ook 'n veel flinkere jongen.

NOR. H.

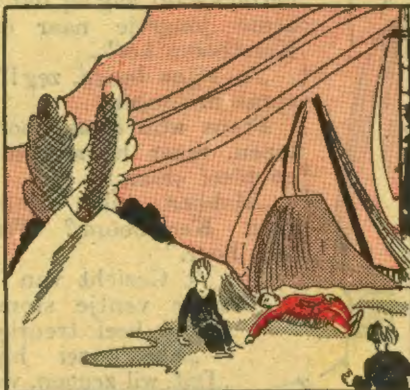

MOLLIE KRIJGT EEN KANS

Dagen lang bleef 't schip aan 't dobb'ren,
Op de golven van de zee.
Maar toen brak een flinke storm,
Op een nacht de mast in twee.

't Stuur was onklaar en de winden,
Dreven 't schip nu hier dan daar.
Totdat het op zek're morgen,
Strandde op 't eiland Muizenschaar.

Koning Bobo en zijn gade,
Koningin Zegben-Jewijs,
Nodigden de vreemde gasten,
Op een fuifje in hun paleis.

't Beste wat het land kon geven
Werd op tafel aangebracht.
't Eten lag in gouden schotels,
Dat had Van Braak nooit verwacht.

Voordat iemand kon gaan eten,
Drong er in de mooie zaal,
'n Heel legioen muizen binnen,
En verslond het rijke maal.

„Foei, o foei," zei koning Bobo,
„Wat een plaag! 'k Raak ze niet kwijt,
'k Wou dat 'k eind'lijk van die muizen,
Nu voor immer werd bevrijd."

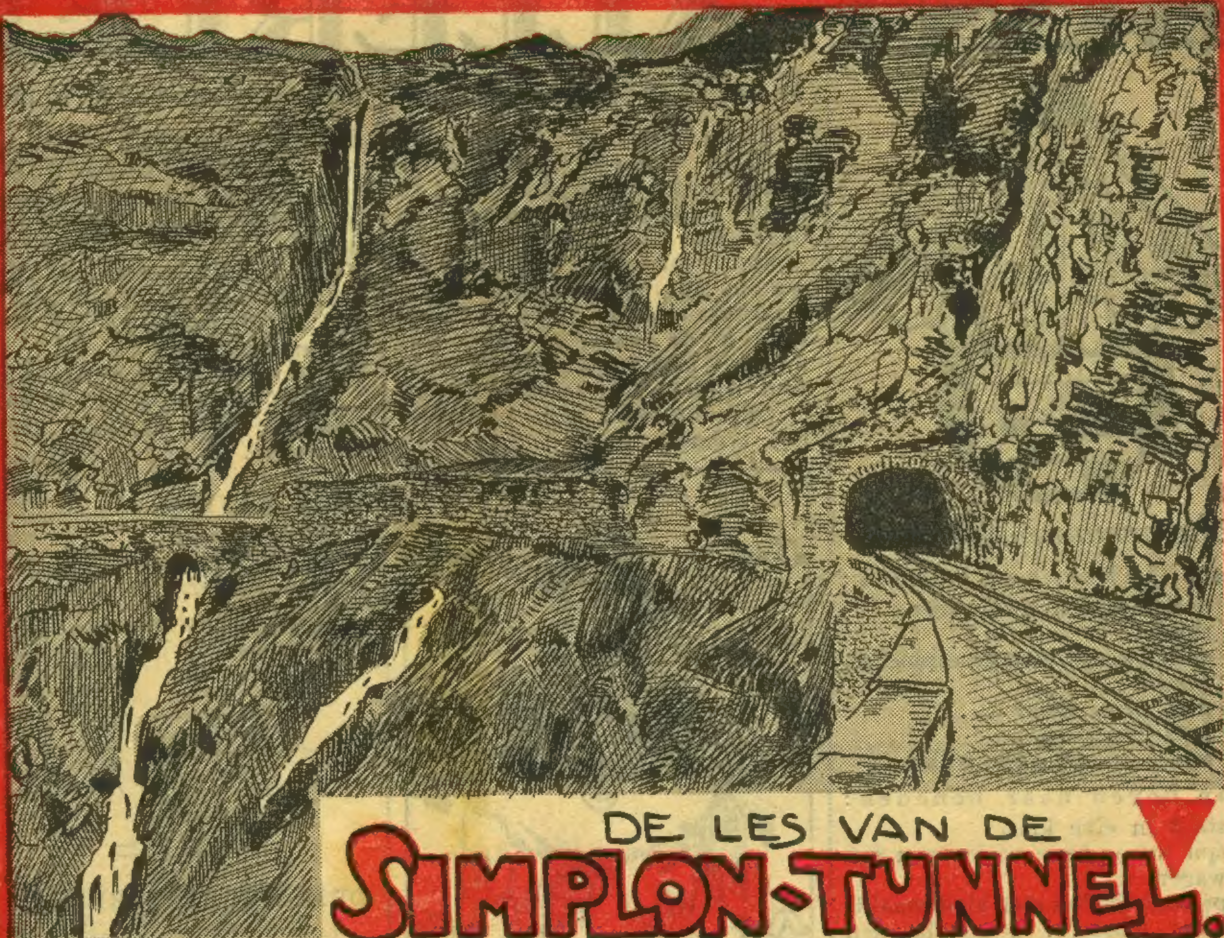
De kapitein zag nu zijn kansen,
„'k Heb," zei hij, „bij mij aan boord,
'n Wonderdier, dat al die muizen,
"In een handomdraai vermoordt."

De koningin klapt' in haar handen,
„'k Wil," zei ze, „dat wonderdier,
Dad'lijk zien met eigen ogen,
Kapitein, breng het gauw hier."

Zo deed Mollie ook haar intree,
In 't paleis. En Mollie zei:
„Wacht, ik maak van al die muizen,
„V'ug genoeg één muizenbrei."

DE LES VAN DE SIMPLON-TUNNEL.

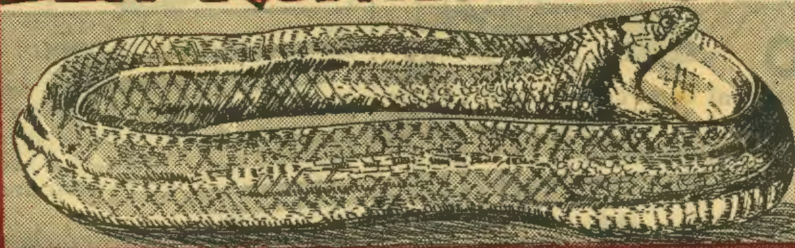
HOE DIEPER MEN IN DE AARDE AFDAALT, DES TE WARMER KRIJGT MEN HET; DIT IS BEKEND GENOEG. TOEN MEN DE SIMPLONTUNNEL AANLEGDE -DAT WAS IN HET BEGIN VAN DEZE EEUW,- BEMERKTE MEN, DAT HET ER WARMER WERD NAARMATE MEN VORDERDE, HOEWEL MEN TOCH NIET DE DIEPTE IN BOORDE. MEN VERWONDERDE ZICH HIEROVER. MAAR MEN VERGAT, DAT MEN EIGELIJK WEL DIEPER IN DE AARDE KWAM, NAAR GELANG DE HOOGTE VAN DE BERG TOENAM. TOEN MEN EENMAAL AAN DEZE OMSTANDIGHEID GEDACHT HAD, HEEFT MEN TIJDENS HET BOREN VAN DE SIMPLONTUNNEL VEEL OVER DE TOENAME DER WARMTEGRADEN IN DE AARDE KUNNEN LEREN.

GATEN IN DE ZEILEN.

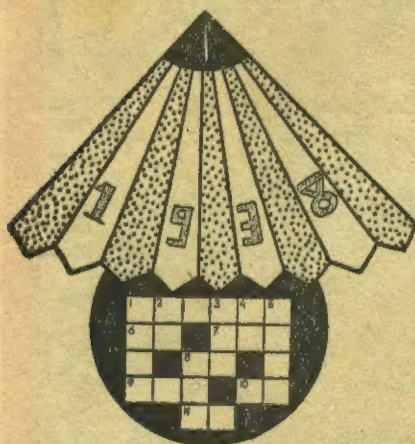
ER IS EEN TIJD GEWEEST, WAARIN MEN MEENDE, DAT DE ZEILSCHEPEN SNELLER ZOUDEN VAREN, WANNEER MEN RONDE GATEN UIT HET ZEILDOEK SNEED. MEN GELOOFDE, DAT HET GOED ZOU ZIJN, ALS DE WIND EEN UITWEG KREEG. AL GAUW HEEFT MEN ECHTER DE ZEILEN WEER GESTOPT, WANT ZIJ SCHEURDEN VAN DE WIND. EN VLUGGER SCHOTEN DE SCHEPEN MET DIE GATEN TOCH OOK NIET OP!

EEN KONINGSSLANG.

IN CALIFORNIË PROBEERDE ZICH ZELF OP TE ETEN; ZIJ HAD HAAR RUGGEGRAAT GEBROKEN EN DAARDOOR GEEN GEVOEL MEER IN HAAR STAART; ZIJ VOELDE HET DUS NIET, TOEN ZIJ AAN HAAR EIGEN STAART BEGON TE PEUZELEN.

BONT ALLERLEI

Schemerlamp-puzzle

Van links naar rechts:

1 deel van een tramwagen.
6 rund.
7 ander woord voor grootmoeder.
8 jijzelf.
9 niet deze, maar ....
10 hetzelfde als 4.
11 ander woord voor reeks.

Van boven naar beneden:

1 staat in elke klas.
2 spil tussen twee wielen van een wagen.
3 persoon die het eten klaarmaakt.
4 Kees moet .. 4 uur bij den tandarts zijn.
5 heeft ieder mens.
8 inwoner van Ierland.

Waar is Noko, de kleine?

Willen jullie dat weten? Let goed op. Aan elke kant van dit plaatje staan twee pijltjes A en B. Jullie hebben niets anders te doen dan te zorgen dat de punten van de A-pijltjes de punten van de B-pijltjes raken. Daarom moeten jullie 't blad even in de lengte vouwen. Dus niet knippen! Alleen vouwen. Anders is de aardigheid eraf.

Volgende week zien jullie wel hoe 't moet.

Oplossingen vorig nummer

KOP-EN-SCHOTEL KRUISWOORD-PUZZLE

De kop-en-schotel kruiswoordpuzzle bevatte de volgende woorden:

Van links naar rechts: 1. chocola. 8. op. 9. sip. 10. om. 12. af. 14. de. 15. roe. 17. er. 19. meineed.

Van boven naar beneden: 2. ho. 3. opa. 4. os. 5. lid. 6. apen. 7. vorm. 11. moe. 13. fee. 16. ei. 18. re.

DRIE HAVENS

1. Rotterdam.
2. Amsterdam.
3. Den Helder.

RARA! WAT ZIT ER OP DIE TAK?

DRIE-WOORDEN-REBUS 5

1. Kandelaar (Kan-D-el-aar).
2. Kasteelgracht (K-as-Te-el-gr-acht).
3. Hoogmoed (H-oog-m-(h)oed).

Hoe komen ze er?

Hoe krijgen de twee katten de twee muizen?

Hoe komen de twee uilen op die ene boom?

En hoe krijgen de twee vleermuizen die beide insecten, zonder dat de wegen elkaar één keer kruisen?

Drie-woorden-rebus 6

Het eerste woord heeft betrekking op een zeer bekende en bij de kinderen zeer geziene persoonlijkheid, met 'n zwart knechtje.

Het tweede is een stad aan een groot water.

't Derde geeft den weggebruikers aan dat ze even moeten stilhouden.

Even lachen

„Jongens, heeft iemand van jullie al 'ns 'n olifantshuid gezien?"
„Ikke, meester!"
„O ja? En waar, Harrie?"
„Op een olifant, meester!"

Splitsings-probleem

A E M

O V

Kunt U met deze acht letters één woord maken en dit woord daarna in drie kleinere woorden splitsen?

D N L

HET NIEUWE JAAR

Hei! Wat komt daar even kijken
Om het hoekje van de tijd?
't Is voorwaar een nieuw gezichtje
Dat ons met zijn komst verblijdt.

Driehonderd en vijfenzestig
Zakjes staan er op zijn pak.
Wist ik maar wat of er in zat,
Was het ook maar in één zak.

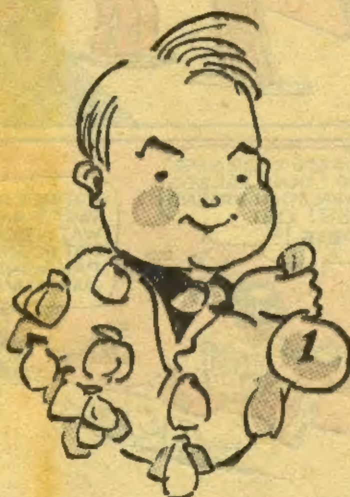
Maar het ventje houdt zijn zakjes
Goed gesloten en het lacht:
„Elke nacht op klokslag twaalven
Open ik zo'n zak. Dus wacht."

Alle zakjes zijn genummerd,
Cijfer één krijgt 't eerst een beurt.
En de cijfers zijn heel netjes
Half in zwart en wit gekleurd.

Meisjes, jongens, ook voor jullie
Zit er in elk zakje wat.
Maar je moet met vast vertrouwen
Hopen dat 't iets goeds bevat.

Hebben jullie 't al geraden?
't Vreemde pakje, dat is klaar,
Met zijn zakjes, is niets anders
Dan het komend nieuwe jaar!

VALLY

EVEN LACHEN

Mama (tot haar zoontje): „Je moet wat bedaard zijn, lieveling. De dokter zegt, dat je gestel in de war is."

Kleine Louis: „Ja, dat is waar, mama, want mijn voetjes slapen en je moet wel helemaal in de war zijn, als je slaap krijgt aan het verkeerde eind."

Vader zat met Jantje in een restaurant. Jantje had honger en kreeg een boterham waar de boter dik op lag. Jantje wou vader er eens tussen nemen en zei:

„Och, d'r zit geen zand op, vader."

„Zand?" vroeg vader, „hoe kom je daarbij?"

„Nou," lachte Jantje, „om te beletten dat de boter er af glijdt."

August, de clown, is wat trots op zijn.... ja, op wat? Jongens en meisjes, willen jullie 't weten? Verbindt dan alle zwarte stipjes in de volgorde der cijfers met elkaar. De cijfers lopen van 1 tot en met 41. Doet het netjes, bv. met 'n rood potloodje, dan maken jullie van 't geheel 'n aardig prentje.

BLIJSPEL IN TWEE BEDRIJVEN

EERSTE BEDRIJF

TWEEDE BEDRIJF

SJORS VOORZITTER VAN DE REBELLEN-CLUB

EEN REUZE ZAAKJE.

